

KAYIP SIRLAR MUHAFIZI

Bir Zamana Yolculuk Polisiyesi

19

18.00

W 4

C 5

KAYAHAN
DEMİR

Giriş

Birazdan okuyacaklarınız tamamen hayal ürünüdür.

Ne demiş ünlü bir düşünür: “*Yaralar her zaman bedende olmaz.*” Ben bir günde büyüdüm. Bir gecede olgunlaştım.

Nedendir bilinmez, insanlar yılların kendisini yaşlandığına inanır durur. Hâlbuki çok büyük bir yanılgıdır bu... Aslında insanı yaşlandıran hayat içerisindeki kayıplardır. Korkularıdır, endişeleridir. Sevdiği, birlikte sırt sırta yaşam mücadelesi verdiği insanların ani kayıpları ve bu hayatta tek kalma korkusu insanı olgunlaştırmaya fazlasıyla yetiyor.

Bir de bizi biz yapan, yanıtlanmayı bekleyen sorularla dolu bu dünyaya gelmemize vesile olan iki insan var ki, onların kayıpları çok daha yaralayıcı, çok daha hırpalayıcıdır.

Anne ve baba...

Her ölüm kaçınılmaz bir sondur aslında ve aynı zamanda esrarengiz bir başlangıç... Kimileri kalp sektesinden vefat eder, kimileri amansız bir hastalıktan, kimileri de emri hak vaki olmaya görsün, elem bir kazadan... Lakin kimileri de vardır ki...

İnsan bir ölüm şekli dışında tüm kayıplara ‘eyvallah’ demek mecburiyetinde hissediyor kendini. Takdir-i ilahi demekten başka bir şey gelmiyor elden.

Peki sizi siz yapan en kıymetli iki varlık, anne ve babanız bir cinayete kurban gitmişse! Bu iki kaybınızın yanına yetmiyormuş gibi bir de canınız kadar sevdiğiniz kardeşiniz eklenmişse... Şayet onların vahşice kurban edildikleri ana henüz küçük bir çocukken şahit olmuşsanız, hayata da, adalet kavramına da çok daha farklı açılardan bakmaya başlıyorsunuz.

Evet, ben bir günde büyüdüm! Annem, babam ve kız kardeşimin biçare bedenleri toprağa girdiği anda olgunlaştım. Hayat ışığım hiç yanmadan söndü! Beklentilerim, umutlarım, hayallerim o anda tükendi ve bir günde büyüdüm, bir gecede yaşlandım.

Ama gelin görün ki, hayat da mucizelerle dolu! Evet, bunu benim gibi karamsar birisi söylüyor! Hiç ummadığınız, tam da hayattan umudunuzu kestiğiniz anda sizi bir anne şefkatiyle sarıp sarmalayan gizemli mucizelerle dolu bu dünya...

Bunu söyleyeceğim hiç aklıma gelmezdi. Ama evet... Birazdan okuyacaklarınız tamamen hayal ürünüdür. Benim hayalim...

1.

Ada-i Kebir (Büyükada)

“Yazıyor, yazıyor! Büyükada suikastını yazıyor! Sırta kadem basan suikastçı hâlâ bulunamadı! Yazıyor!”

Elimdeki akreple yelkovanı seneler önce durmuş olan köstekli saatime boş gözlerle bakarken işittiğim bu cılız lakin kendinden emin ses beni tekrardan hayata döndürüyor.

Meydanda sirk faresi misali cirit atan küçük gazeteci çocuğu durdurup, elindeki gazeteyi alıyorum. Gazetede yazanlara bakmadan evvel bir süre karşımdaki ufaklığa göz gezdirmekten alamıyorum kendimi. Büyük insanlar gibi giyinen ve üzerinde eğreti duran kirli, buruşuk elbiselerine ve açık gri rengindeki kasket şapkasına bakıyorum. O da bana bakıyor bir süre, sonrasında kirli ama sevimli yüzünü buruşturup sitemde bulunuyor:

“Burası söğüt gölgesi değil efendi! Alacaksan parayı göreyim!”

Çok yorgun olmama rağmen gülmek için kendimi zor tutuyorum. Cebimden çıkardığım madenî parayı çocuğun küçük eline bırakıyorum ve “Suikastçı yakında bulunacak, merak etme,” diyorum, sakın bir şekilde.

“Ben ne merak edeceğim efendi!” diyor çocuk bilmiş bilmiş. “Artık orasını hafiyeler ve zabıtlar düşünsün!”

Sinirime dokunuyor bu cümlesi. Belli ki beni tanımıyor. Tam bir şey söyleyecek oluyorum, bir anda ortalıktan kayboluyor hayta!

Neyse, deyip gazeteye bakıyorum. Gecedan beri bu kıştan hâllice sonbahar ayazında yaşadıklarım geliyor aklıma. Bizzat içinde olduğum olayların bir kâğıt parçasında bu kadar hızlı hayat bulmasına hem şaşırıyor hem de öfkeleniyorum.

Birçok çetrefilli ve tehlike arz eden vukuatta olduğu gibi bu cinayet olayında da yine beni görevlendirdiler. Dış görünüşümden midir yoksa soğukkanlılığımdan mıdır bilmem, nerede numunelik ve tehlikeli olay var, oraya hep beni gönderirler!

Zamanında birçok soyguncuyla, başıbozuk çetelerle, eşkıyalarla mücadele ettiğim doğrudur. Ama itiraf etmeliyim ki, bu kadar tehlikeli ve çetrefilli bir vukuatla ilk kez karşılaşıyorum.

Allah affetsin, bazen Kadı Efendi'nin beni bilerek ve isteyerek bu belalı olaylara dâhil ettiğini düşünüyorum. Kesin ölür dedikleri birçok belalı olaydan sağ çıkmam, çok saygı duyduğum ve babam gibi gördüğüm Kadı Feyzullah Sami'nin bana karşı olan itimadını güçlendirdiği aşikâr. Şüphesiz bu durum beni gururlandırıyor da. Lakin, sonuçta ben de bir insanım! Haşa huzurdan, ölümsüz değilim ya!

Ayrıca ben Beyoğlu bölgesi zabıtlarından biriyim, ne işim var Büyükkada’da!

Bir taraftan gazeteye göz gezdirirken bir taraftan yorğun zihnimle bunları düşünüyordum ki, babacan bir elin omzuma dokunmasıyla kendime geliyorum:

“Asayiş berkemal mi evlat?”

Evet, iyi insan lafın üstüne gelir kabilinden karşımda Kadı Efendi’yi görüyorum. Saygı gereği kendime çekidüzen vermeye çalışsam da hâlimden ne kadar bitap bir durumda olduğum anlaşılıyor olmalı.

Saygı mesafesini bozmadan her zamanki açık sözlülüğümle Kadı Efendi’nin sorusunu yanıtlıyorum:

“Nasıl asayiş berkemal olsun hocam, gördüğünüz gibi koskoca *Ada-i Kebir* savaş alanına döndü!”

Siz *Ada-i Kebir* dediğime bakmayın, artık bu isim eskisi kadar kullanılmıyor. Bildiğiniz Büyükkada’dan bahsediyorum işte. Meşhur Prens adalarının en büyüğünden...

Elbisesinin üstüne giydiği siyah cübbesiyle daha bir heybetli görünen Kadı Efendi, yanıtlım üzerine şeffaf yeşil renkli zebecet taşıyla süslenmiş yüzüklü eliyle uzun ve kırçıl sakallarını sıvazlamaya başlıyor. Oldukça düşünceli görüyorum onu.

“Suikastın tam olarak kime yapıldığı belli mi?”

Tereddüt etmeden cevap veriyorum:

“Eski bir saatçi dükkânını patlatmışlar. Dükkânın sahibi burada Arnavut Cevdet ismiyle biliniyor. Kendi hâlinde

gariban bir saatçiymiş. Ama adada çok seveni, sayanı var. Bu adamcağızdan kim ne ister, anlayabilmiş değilim.”

“Anlayacağız oğul, anlayacağız!” diyor Kadı Efendi babacan ve teskin edici bir ses tonuyla. “Dükkânı nasıl patlatmışlar, barutla mı?”

İşte aklımı kurcalayan başka bir soru... Olaydan sonra harabe hâldeki dükkânın içini detaylı olarak inceleme imkânım oldu. Ortamda ne bir barut izi var ne de bir koku! Zaten böyle tesirli bir patlama için bir ambar dolusu barut olması gerekir. Diyelim ki öyle, iyi ama o zaman patlayan barut fıçıları nereye kayboldu? Aklımdakileri olduğu gibi Kadı Efendiye anlatıyorum, o da şaşırıyor.

“Hocam, bu farklı bir patlayıcı türü olmalı,” diyorum kendimden emin bir ifadeyle. “Henüz nasıl bir şey olduğunu anlayamadım, lakin patlamanın baruttan kaynaklanmadığı aşikâr.”

“Nitrogliserinli patlayıcı!” diyor, ince ama bıçak gibi keskin bir ses. Kadı Efendi’yle birlikte bize aşına gelen bu sesin sahibine bakıyoruz.

Macit bu... Bizim namıdiğer *Mucit* Macit!

Kendisi aynı zamanda benim çocukluk arkadaşım olur. Hem makinalara olan tutkusu hem de baba mesleğine duyduğu saygıdan dolayı Pera’da mütevazı bir terzi dükkânı var. Ama siz terzi dükkânı dediğime bakmayın! Orası tam anlamıyla bir bilim yuvası! Dükkânın altında Macit’in bilimsel çalışmalarını yürüttüğü bir laboratuvarı var. Biz

zabitler ne zaman bu şekilde tuhaf olaylarla karşılaşsak Macit'in kapısını aşındırırız. Zaten buraya gelmesini, olay mahallini görmesini de ben istedim. Her zamanki zekâsı ve çevikliğiyle olayı hemen çözüverdi.

“Nitrogliserin mi?” diye soruyor Kadı Efendi, şaşkın bir ifadeyle. “O ne ola ki?”

Doğruyu söylemek gerekirse ben de bu kelimeyi ilk kez işitiyorum.

“Efendim, buna *dinamit* de diyebiliriz,” diyor Macit, sol eliyle aşağı doğru seğiren gözlüğünü düzelttiği esnada. “Birkaç yıl önce İsveçli bir kimyager buldu. Adı da neydi... Evet, hatırladım! *Alfred Nobel*... Patlayıcının şok dalgasıyla yaptığı yıkım gücü hayal edilemez boyutlara ulaşabiliyor.”

Macit, sözünü yarıda kesip hüzünlü gözlerle bir süre çevresine bakıyor ve “Gerçi pek hayal etmeye de gerek yok sanırım,” diyor kederle. “Maalesef dinamitin verdiği tahribatı net olarak görebiliyoruz.”

“Neye benzer bu dinamit, söyle hele Macit Efendi!”

Kadı Efendi'nin hâlâ aklına yatmayan şeyler var sanırım. Macit hemen açıklıyor:

“Hocam, aklınıza çomak şeklinde bir nesne getirin. Sanki uzunlamasına kâğıda sarılı bir lokum, öyle düşünün. Ucunda fitili var, ateşliyorsunuz ve maalesef kısa bir süre sonra ortalık tıpkı burada olduğu gibi kan gölüne dönüyor.”

“Allah ıslah etsin!” diyor Kadı Feyzullah Sami, hiddetli bir sesle. “İnsanoğlu kötölükte sınır tanımıyor, ne desek beyhude!”

Niyeyse bu cümle bana çok aşına geliyor. Genellikle bu tür cümleleri ben kullanırım, Kadı Efendi de ne zaman bu şekilde konuşsam beni uyarır. Elbette benim babam gibi gördüğüm koskoca Kadı Efendi’yi uyarmaya haddim yok. Lakin insanoğlunun yapabileceği kötölüklerin de sınırı yok, ben bunu en iyi bilenlerdenim!

2.

Üç kafadar, Büyükada saat kulesinin hemen altında kıştan kalma havanın da verdiği ürpertiyle bu ilginç cinayet vakasını tahlil ededuralım, o sırada yanımıza namı gibi kara yağız olan Zabit Kara Hüseyin geliyor.

Hepimizi kısa süreli selamladıktan sonra en kıdemlimiz olan Kadı Efendi'ye dönüp, "Efendim, sahilde görmeniz gereken bir şey var," diyor gizemli bir ifadeyle. Bu esnada elinde bir kutu olduğunu fark ediyoruz. Kendisine meraklı gözlerle baktığımızı anlayan tecrübeli zabit hemen açıklıyor:

"Kadı Efendi, bu kutu suikasta kurban giden Saatçi Arnavut Cevdet'in kütüphanesinde bulunmuş. Patlamadan dolayı biraz zarar görse de dikkatimi çekti ve size getirmek istedim. Lakin asıl görmeniz gerekenler sahilde..."

Merakına yenik düşen Mucit Macit hemen atılıp tecrübeli zabitin elinden alıyor kutuyu ve incelemeye başlıyor.

"Çok tuhaf!" diyor hemen sonra. Zaten dağınık olan hafif gri saçları rüzgârın da tesiriyle daha bir biçimsiz hâle geliyor, lakin bu küçük detay onun umuruna bile değil. "Bu

bir pusula kutusu olmalı. Baksanıza, içi yuvarlak pusula kalıbı şeklinde ama boş...”

“O yuvarlak boşluk bir pusulaya göre biraz büyük değil mi?” diye soracak oluyorum. Macit de yanıtlayamıyor sorumu, bir süre içi boş demir kutuya tereddütle bakıyor.

“Neyse!” diye aniden araya giriyor Kadı Feyzullah Sami, gümrah* sesiyle. “Şu sahile bir gidip bakalım, neler göreceğiz.”

Lando arabayla Büyükada sahiline doğru ilerliyoruz. Ne zaman adaya gidip sahile insem, aklıma hep *Ada Sahillerinde Bekliyorum* musikisi gelir. Lakin tam da böyle gergin bir olayın ortasında yorgun zihnimin içinde bu musikinin çalıyor olması tuhafıma gidiyor doğrusu.

“İşte geldik!” diyor Kara Hüseyin kalın sesiyle ve iri işaret parmağını tek bir noktaya kilitliyor.

“Bu nedir yahu?” diyorum, gayriihtiyari olarak. Sahilin kumsal tarafında büyük harflerle bir yazı karşılıyor bizi. Bugün soğuk olmasına rağmen dingin bir hava var neyse ki... Aksi hâlde şimdiye kadar çoktan deniz suyu bu yazıyı silip süpürmüştü.

Biraz daha yaklaşıyoruz yazıya... Her harf neredeyse bir insan boyu kadar var.

“Bu yazıyı okumak için sanırım biraz uzaklaşmak gerekiyor” diyor Macit, endişeli bir yüz ifadesiyle. Bizden bir tepki gelmeyince hızla koşmaya başlıyor ve sahilde

* Yüksek, kuvvetli.

gördüğü ilk kayalığa tırmanıyor. Bir süre kavanoz dipli gözlükleriyle karşısındaki gizemli manzarayı seyre dalan Macit, okuduğunu anlamış olacak ki, tekrardan koşar adım bize doğru geliyor.

Bir süre gergin bakışları benim üstümde dolaşan arkadaşarımdan merak edilen cevabı almakta gecikmiyoruz:

“KAYIP SIRLAR MUHAFIZI!”

Önce bir anlam veremiyoruz ve bir süre Kadı Efendi'yle bakışmak durumunda kalıyoruz. Hemen sonra, “Ne muhafızı ne muhafızı?” diye soruyor Kadı Efendi, emin olabilmek adına.

“Kayıp Sırlar Muhafızı...” diyor Macit, bu sefer vurgulayarak. “Evet, kumsalda tam olarak böyle yazıyor!”

Kara Hüseyin de dâhil olmak üzere hepimiz şaşkınlık içinde bir süre birbirimize bakıyoruz. Daha doğrusu, silah arkadaşlarım bana bakıyor, desem yanlış söylemiş olmam herhâlde. Bakmakta da sapına kadar haklılar, zira eğer burada bir *Muhafız* varsa o da benim!